

SPIRITUS

A KAPOSVÁRI EGYHÁZMEGYE LAPJA ❖ 22. évfolyam, 1. szám 2020. március

Sok Kaposvári Egyházmegyes hívő kedvelt úticélja Međugorje, a Boszia-Hercegovinában található zarándokhely, melynek szimbóluma lett a Daxner Gáborné által lencsevégre kapott feltámadt Krisztus-szobor. Megrendítő élmény a közelében időzni, s letelepedni a csend küszöbére, hogy elmélyüljünk Isten szeretetében, mert Krisztus feltámadt, valóban feltámadt! Szász Gyula nagybőjti jegyzete lapunk 2. oldalán, Hetesiné Villányi Éva međugorjei élménybeszámolója a 12-13. oldalon olvasható.

JOBB FÉNYT GYÚJTANI...
Varga László előadása
4-5. o.

CSAK FELFELÉ HALADHATUNK
Találkozás Beton atyával
6-7. o

A BALLAGÓ IDŐ NYOMÁBAN
Fekete István emlékezete
10-11.o

Ellenállni a romlás kovászának

SZÖVEG: SZÁSZ GYULA

Gyorsan változó világunkban a bűjt gyakorlata is megváltozott. A fogyasztói társadalom a bűjt igazi lényegét vagy nem ismeri, vagy szándékosan félremagyarazza. A bűjt sokszor abban áll, hogy lemondanak valamiről, bizonyos étkezési szokásokat betartanak, esetleg, mint diétát vagy fogyókúrát tekintik, öncélú eszközzé tették, pedig érdemes lenne megfogadni XVI. Benedek pápa tanácsát: „Tartsuk fontosnak a nagybűjtöt minden családban, hogy általa eltávolítsuk mindazt, ami szétszórta teszi a lelkünket, és megerősítsük azt, ami táplálja a lelket, megnyitva szívünket Isten és a felebarát szeretetére.”

A nagybűjt az igazi szabadságot, vagyis azt a lehetőséget kínálja nekünk, hogy kiszabaduljunk a bűn fogságából, szakítsunk önző vágyainkkal, lelkünket emeljük fel Istenhez, és kezdjük új életet.

Térjete meg! – hangzik Jézus felszólítása az evangéliumban. A szent 40 nap alkalmas idő, hogy igaz bűnbánat által megtisztítsuk szívünket, megjobbítsuk életünket. Nagybűjtünk célja a lélek elcsendesedése és megtisztulása, hogy megváltásunk közelgő ünnepét új emberként tudjuk megülni.

A nagybűjt azzal kezdődik, hogy Jézussal vonulunk ki a pusztába. A pusztta csendje kiválóan alkalmas arra, hogy elcsendesüljünk, hogy csendet teremtsünk lelkünkben. Olyan csendet, amelyben meghalljuk Istent. Olyan csendet, amely elnémitja a világ zaját, átalakítja vágyainkat, megtisztítja szándékaikat, és lehetővé teszi, hogy megértsük Isten szándékát, átadjuk neki

A kaposzentbenedeki Porta Pacis kápolnájának keresztje

akaratainkat és az Ő terve valósuljon meg életünkben.

Kivonulunk a pusztába, hogy megtaláljuk azt a csendet, melyben az Isten szól hozzánk, hogy meghalljuk a csendben a krisztusi örömhírt: Isten szeret és irgalommal fordul az emberhez. Ez a csend megtermi bennünk a bűnbánat méltó gyümölcsét: a megtérést és kiengesztelődést.

Ha Jézus példáját követjük és tanítását befogadjuk, megtapasztaljuk, hogy a legfontosabb eledel, a mi számunkra is, Isten akaratának teljesítése: „Nemcsak kenyérral él az ember, hanem minden tanítással is, amely az Isten szájából származik” (Mt 4.4)

Bennünket, keresztényeket a nagybűjt imádságai és gyakorlatai arra emlékeztetnek, hogy létezésünk ebben a világban folytonos küzdelmet jelent. Az ima, a bűjt és az alamizsnálkodás az igazi kiengesztelődést szolgálja, segít az Istennel való kapcsolatunk rendbetételében, valamint

embertársaink iránti szeretetünk elmélyítésében. Egyházunk Jézus példáját követi és Tőle akarja megtanulni, hogyan álljon ellen a romlás kovászának, hogyan győzze le a test kívánságát, a szem kívánságát és az élet kevélységét (1Jn 2,16). Nagybűjtben mindannyian arra vágyunk, hogy a Lélek vezessen minket. Keressük az utat, amely visszavezet minket az Atyához. Keressük a helyet, ahol találkozhatunk Krisztussal és egyesülhetünk Vele. Ez a találkozás hálaadás: Eucharisztia. Ha az Ő Testét esszük és az Ő Vérért isszuk, örök életünk lesz. A nagybűjt időben keresztutat járunk, saját szenvedésünkkel Jézushoz csatlakozunk. Aki vele van a szenvedésben és a halálban, Jézussal fog részesülni a feltámadásban is. Ha az Ő életében részesülünk, tegyünk tanúságot Róla, vegyük fel keresztünket minden nap, járjunk vele a keresztúton, hogy megérkezzünk vele a feltámadásba!

A szerkesztő jegyzete

SZÖVEG: LŐRINCZ SÁNDOR

A hogy figyelem, miként működik a harmadik évezred Egyháza, benne a Kaposvári Egyházmegye, valamint a főpásztor által meghirdetett Egyházmegyei Zsinat, s mely területek kerülnek más-más megvilágításba, hogyan gyarapszik-gazdagodik az Egyház szolgálati-tevékenységi köre, tudva azt is, hogy a hívek imáikkal segítik-erősítik papjaikat, püspöküket – no meg az ünnep közeledtével nem is szólhatnák másként –, van remény. A feltámadás fénye és ténye által folyamatosan oszlik a sötét. Lelkekben, jellemekben, benned, bennem, és ta-

lán azokban is, akik felé oly nagy még mindig az előítéletünk. Mert jobb fényt gyűjtani, mint szidni a sötétséget – ahogy Varga László megyéspüspök atya fogalmazott nagy figyelemmel övezte, újévi beszédében, melyre még az apostoli nuncius is felhívta a figyelmet.

Kegyelem tehát minden. Az is, hogy ünnepi számunk reményeink szerint ezúttal is ad némi lelki-szellemi táplálékot a kedves olvasónak, aki lehet, hogy legszívesebben örökre elmenekülne a médiától, amely valljuk meg: az általa közvetített információkon túl valóban hatalom. S ha nagyító alá vesszük az Egyház tanító tevékenységét, amely nem merül ki a templomokban, s az intézményhálózatban történő ismertetéssel, bátran állíthatjuk: a

hiteles média tanít is. Amikor huszonkét éve a püspökségek közül elsőként elindítottuk a Spiritust, a Kaposvári Egyházmegye folyóiratát, hosszú távra terveztünk; éppen a bennünk lévő, húsvéti remény apostoróján. Tudjuk, hogy itt-ott hivatkozási alap a lap, lábjegyzetekben megjelenő információkkal, bibliográfiai utalásokkal. Beszélnek és írnak róla. Diplomamunka témája is volt már, s néhány hete Pohner Dávid, az egyházmegye kispapja, a győri Brenner János Hittudományi Főiskola hallgatója a Spiritusból írta fél éves dolgozatát.

Tehát bátran kijelenthetjük: jegyeznek bennünket. Az égben minden bizonnal.

Beteljesülő reményt, áldott feltámadást!

Egyházmegyei füveskönyv

A SZERKESZTŐ MINDIG TANUL; FŐLEG, HA OLYAN GONDOLATOKAT HALL, AMELY ÖRÖKRE FOGÓ TINTAKÉNT LELKÉBE VÉSŐDIK, ÉS AZT SZERETNÉ, HA KÖZKINCCSÉ VÁLNA, HA MINÉL TÖBBEK TÖLTEKEZ-NÉNEK BELŐLÜK. ÍME, EGY CSOKOR:

Kiss Iván c. prépost, marcali esperes-plébános:

– A legtöbb keresztény bűjtölés alatt azt érti, hogy péntekenként nem eszik húst. Talán Béri Renátó karmelita atyától hallottam, hogy sokaknak nagyobb próbatétel lenne, ha nem ehetne tortát. Az egyház a minimumot akarta ezzel felállítani, de miért elégedjünk meg a minimummal? A bűjt a megengedett élvezetekről való lemondás. Sosem felejttem el: Medjugorjében fiatalokkal egy napon gyakoroltuk a szóbűjtöt, és nagyon élveztek. Mivel oly sok időt töltünk internet- és telefonközelségben, az erről való lemondás is szép cél, de az

is, ha valaki egész bűjt alatt nem mond rosszat senkiről, csak szeretettel beszél a másiról...

Göndics János, csurgói plébános:

– Papként sokszor elgondolkozom nagy egyházi ünnepeinkre készülve, hogy a Jézus utáni első századokban miként éltek meg a misztériumot az első keresztények. Ma is lehet bensőségesen, családiasan ünnepelni, de ez tudatos előkészületet igényel. Ha az adventet illetve a nagybűjtöt legalább törekszünk komolyan venni, akkor sikertörténet – ahogy a hittanosok mondják – „happy end”

lesz a születés és a feltámadás; a megelőző események vagy körülmények ellenére is.

Feketéné Szabó Márta, a Kaposvári Egyházmegyei Karitászigazgatója:

– Néhány éve, amikor még önkéntesként dolgoztam, megkérdezték tőlem, hogy számomra mit jelent a Karitás. Már akkor ezt válaszoltam: Meglátni az embert a külső mögött. Megélni a jézusi szeretetet nap, mint nap, amikor segíteni tudsz annak, aki kér, és támogatod azt is, aki nem szól, csak hálás azért, mert észrevetted. Ez pedig nem más, mint Krisztus irgalmas arcának vonása a mi arcunkon. Nem csak a fizikai segítségnyújtás jelent örömet, hanem az is, amikor a tetteinkkel evangelizálhatunk. Sokszor nagyobb hatással lehetünk másokra, ha csendben, kérdések nélkül „csak” teszünk valamit értük, amiért nem várunk köszönetet.

Varga László megyéspüspök korunk szellemi harcáról

Háború van. A tőkés társaságok és a bankszektor háborúja a világalumal megszerzéséért. Ez a kettő szorosan összefonódik, és az emberek vírusként épülnek be a kormányokba, a vezető pozíciókba. Nekik nem egyes országok kellene, hanem a világ fölötti irányítás, az energiahordozók és a vízkészlet fölötti ellenőrzés megszerzése. Csak így tudják növelni a profitot és eladni az áruikat. Terveikkel szemben a legnagyobb akadály az egyistenhívő vallások, a zsidó és a keresztény és az iszlám erkölcsi rendje, valamint a nemzeti gondolkodás értékrendje. Szerintem ez is indokolható a fékevesztett keresztényülődés, a zsidóság elleni támadások, az iszlám világ országai közötti káosz fenntartása, háborúk kirobantásával és a nemzetállamok elleni küzdelem az EU-ban.

Nemcsak háború van, hanem szerintem szellemi harc is. Mindjárt megmondom, hogy miért. A háborút kirobantók legnagyobb hadművelete jelenleg a népek, a kultúrák, a vallások összekeverése láthatatlan, de annál hatékonyabb irányítással. Mesterük, még ha nem is vallják be, a gonosz, aki a Bibliában a diabolosz, a szétdobáló. Így az igazi ellenség nem valamilyen nép, nem emberi lények, hanem szellemi lény, a gonosz, akiről Jézus Krisztus kijelenti, hogy ő a hazugság fejedelme, aki gyilkos kezdetek óta. Ezért ez a háború egyben szellemi harc is, ami csak a vallások összefogásával nyerhető meg.

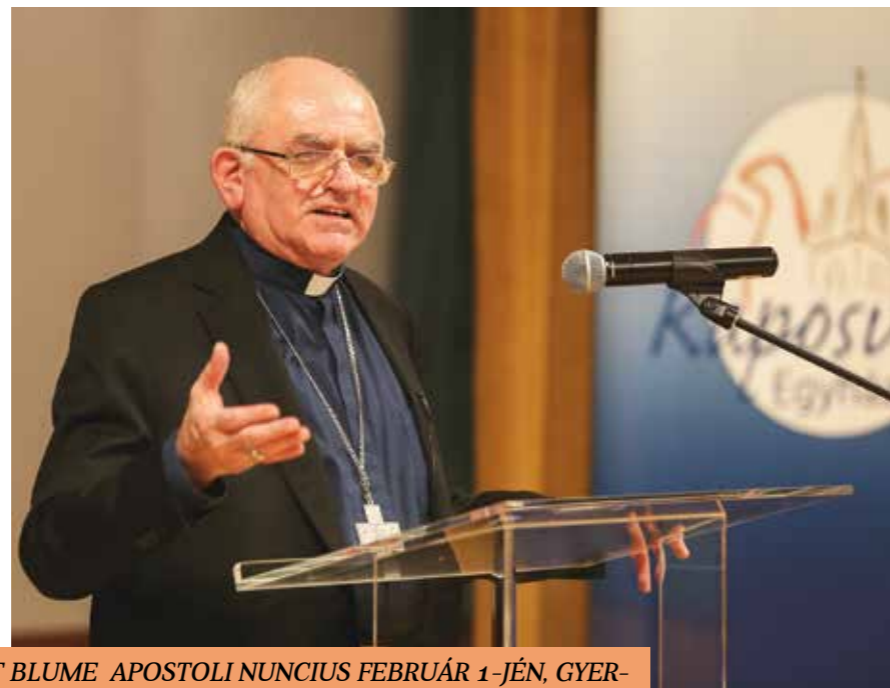
A taktika mindenütt ugyanaz: relativizálni, viszonlagossá tenni mindent a jót és a rosszat, és ezt a háborút szakrális, vallási szintre emelni. Erre példa az Öböl-háború. Az I. Öböl-háborúban Bush Szaddám Husszeint, Szaddám Husszeint pedig Busht nevezte sátánnak. Ettől kezdve minden erőszakos eszközt jogosnak látott mindkét fél. A diabolosz, a szétdobáló bevált módszere káoszt teremteni az erkölcsi értékrend ellenében. Ehhez ki kellett iktatni Istent a történelemből, az alkotmányból, az oktatásból és a kultúrából. Külső tekintély, Isten, vallás, egyház ma már nem mondhatja meg az egyéneknek, hogy mi a bűn és az erény. Mi a jó és mi a rossz. Ezt mindenkinek saját magának kell eldöntenie, amint azt is, hogy mit hajlandó elfogadni az intézményes valóság kínálatából. Ha nincs Isten, akkor az ember lép a helyébe. De az emberközpontú világ Isten nélkül embertelenné válik. Kiváló példa erre a francia

forradalom jelszavainak átalakulása: szabadságból szabadosság, egyenlőségből egyenlőtlen piaci verseny, a testvériségből pedig brutalitás lett. A diabolosz, a szétdobáló káoszt és zűrzavart teremtett az élet minden területén. Harc folyik az élet ellen, a fogantatástól az élet befejezéséig. Az abortuszon át az eutanáziáig és a nemi identitás megkérdőjelezéséig. A múlt század legnagyobb forradalma, a szexuális forradalom is ezt a világalumalra törekvő célt szolgálta. Következmenyei a pornográfia, az erőszak, a kábítószer, az AIDS terjedése, az abortusz törvénybe iktatása. Következmenye nem a nők felszabadítása, amiért az ideológusai indították, hanem a szexuális rabszolgaság, a családok szétesése és a házasságtörés legalizálása lett. A legnagyobb győzelem ezen a téren társadalmi és médiatámogatottsággal a homoszexualitás egyenlővé tétele a hetero-

Jobb fényt gyűjtani, mint szidni a sötétséget

szexualitással. Nyugaton ma azok veszítik el az állásukat, sőt kapnak pénz- és börtönbüntetést, akik nem hajlandók azt mondani egy melegházasra, hogy az egyenértékű egy férfi és egy nő házasságával. Azok, akik nem hajlandók a férfit nőnek, a nőt pedig férfinak tekinteni.

A diabolosz, a szétdobáló káoszt és zűrzavart teremtett a fiatalok szexualitásban is. A gyermekek szexuális irányultságának intézményes manipulálása történik. Kötelező megtanítani őket azonos neműekkel partnerkapcsolatot létesíteni.

MICHAEL AUGUST BLUME APOSTOLI NUNCIUS FEBRUÁR 1-JÉN, GYER-TYASZENTELŐ BOLDOGASSZONY ÜNNEPÉNEK ELŐESTÉJÉN HÍVTA FEL A FIGYELMET VARGA LÁSZLÓ KAPOSVÁRI MEGYÉSPÜSPÖK JANUÁR ELEJI BESZÉDÉRE, AMELYNEK ELSŐ RÉSZÉT A VÁRMEGYEHÁZÁN RENDEZETT MEGYENAP DÍSZVENDÉGEKÉNT MONDTA EL, MAJD A KERESZTÉNY ÉRTELMSÉGIEK SZÖVETSÉGE HELYI SZERVEZETÉNEK ÉV ELEJI TALÁLKOZÓJÁNAK ELŐADÓJAKÉNT OSZTOTTA MEG GONDOLATAIT.

Az állam már óvodáskortól kezdve a szülők kizsárolásával kezébe veszi a gyerekek szexuális praktikákra és magatartásmódokra való nevelését. Nemi tisztaságról már nem lehet beszélni és tilos szót emelni az ellen is, amikor nyilvános helyen élnek ki mások előtt szexuális vonalmukat. Általánosan elfogadott elv, hogy a szexualitás pusztán a szórakozásért és a gyönyörért van, tagadva azt, hogy a szexualitás az életet szolgálja. Általánosan elfogadott elv, hogy a korlátlan szexhez joga van a fiataloknak, annak minden következménye ellenére egyetlen megoldásként az óvszerek osztogatását kínálva. Általánosan elfogadott elv, hogy a kéjvágy, a mohóság és felelőtlenység nagy hasznára van az üzletnek, a piacnak és a kereskedelemnek. Általánosan elfogadott elv, hogy a problémákra az erőszak a megfelelő válasz. Akár otthon, akár az utcán, akár az anyaméhben.

Nagyon szeretném hangsúlyozni, hogy senkit nem ítélek el azok közül, akik az említett területeken érintve vannak. Nem egyes személyeket, nem a fiatalokat, hanem helyzeteket, társadalmi tüneteket értékeltem a teljesség igénye nélkül. Mit tehetünk? Szellemi harc van, ahol jobb fényt gyűjtani, mint szidni a sötétséget. Egy jobb társadalom létrehozásához nem újabb tízparancsolatra van szükség, hanem az erkölcsi elvek társadalmi elfogadottságára és azok betartására, a politikai, gazdasági és kulturális élet minden

területén. El kell érni, hogy az igazságosság, az erény, az önfegyelem, a bölcsesség, a bátorság, a hűség, a becsületesség, a felelősség egyetemesen, társadalmi szinten elfogadottságnak örvendjen. Ugyanakkor az igazságtalanság, a gyűlölet, az erőszak, a butaság, a gyávaság, az ártulás, a hazugság, a bujaság, a kaptaság és a felelőtlenység egyetemesen, társadalmi szinten el legyen ítéltve.

Peter Kraft Ökumenikus dzsihad című könyvében tíz pontban foglalja össze az erkölcs fontosságát. Jó megfontolni az alábbi szempontokat. Első: az erkölcs szükségszerű a társadalom fennmaradásához. Alternatívája a barbárság és a zűrzavar. A második: az erkölcs nem vallásilag vagy politikailag, hanem egyetemesen kötelező. Harmadik: az erkölcsösség az emberi természet alapul. Nem ember által jött létre, nem változtatható. Az erkölcsöt nem feltalálják, mint a játékszabályokat, hanem felfedezik, mint a csillagokat. Negyedik: az erkölcs felszabadító, és nem elnyomó. Nem a „Ne igyál mérget” törvény káros az egészségre,

hanem a méreg. Ötödik: az erkölcsösséghez erőfeszítés szükséges. Állandó küzdelem a bennünk és a közöttünk jelen lévő rossz, gonosz erők ellen. Hatodik: az erkölcs olyan, mint az úti térkép. Értelmes célt és irányt ad az életnek. Hetedik: az erkölcs méltóságot és tartást ad az emberi lénynek. Azt parancsolja, hogy az embereket szeressük és a dolgokat használjuk. Nem pedig fordítva, a dolgokat szeressük és az embereket használjuk. Nyolcadik: az erkölcsösség észszerű és értelmes. Megkülönböztetjük a jót és a rosszat, de nem osztjuk fel az embereket jókra és gonoszokra, mert az már diszkrimináció. Magasra értékeljük az emberi szabadságot, de nem birtokolhatjuk az emberi szabadságot igazság nélkül. Kilencedik: az erkölcs nem egyszerűen szabadságról és jogról szól, hanem kötelesekről és felelősségről. És a tizedik: az erkölcs nem jogi természetű, nem csupán törvények, hanem jellem is.

Ez a tíz pont politikai téren azt is érinti, miként kerülhetik el a kormányok a bukás veszélyét 2022-ben, a következő választások nagy vizsgáján, annak ellenére, hogy minden tárgyból 5-öst kaptak. Erősödik a gazdaság, nő az átlagbér, nő a nyugdíj, a családok támogatása egyedülálló.

Mit tehet a Keresztény Értelmiségiek Szövetsége és mit tehetnek a keresztény közösségek annak érdekében, hogy a helyzet változzon és a szellemi harcot eredményesen vívjuk meg?

Nem szabad elkeseredni. Szakítsunk a borítólattal és a panaszkodással! Hiába lapátoljuk a problémát jobbra vagy balra, az ugyanaz marad, nem változik, csak nő a sötétség. Szeretnünk kell, és nem gyűlölni a másikat, a másképpen gondolkodókat. A gyűlölet még több sérelmet és még több frusztrációt eredményez. Harmadik: sokkal radikálisabban, a gyökereinkhez visszatérve kell megélnünk a kereszténységünket. Egy felhígult, langymeleg kereszténység tehetetlenül áll egy radikalizálódó iszlámmal és egy kemény, a média minden eszközét felhasználó keresztényülődéssel szemben. Továbbá hallassák a hangjukat társadalmi szinten is a keresztény egyházak közösen. Csak ökumenikus szinten érhetünk el igazán eredményt ebben a szellemi harcban. Ezek közül mutassunk követhető életpéldát a fiatalok számára. Kényelmes komfortzónánkból kilépve hozunk áldozatot a cél érdekében. Az időnkben és a pénzünkben. S végül imádkozunk egységben, együtt, Istentől valódi erőt kérve, és kezdjük mindig az ellenségeinkért végzett imával. Áldással. A szellemi harcban nagyon hatékony eszköz.

Mit tehetünk még? Jézus szellemi harca számomra nagyon egyszerű. Azért nem talált rajta „fogást a sátnán”, nemcsak a pusztában, hanem később sem, mert az ő eledele az volt, hogy az Atya akaratát teljesítse. Állandóan függni akart a Menyeyi Atyától. Ha szellemi harcot akarunk vívni, akkor ebbe az irányba kell haladnunk. Állandóan függővé kell tennünk magunkat Jézus Krisztustól. Vissza kell térnünk Krisztushoz, a világ világosságához, aki legyőzte a gonoszt, és elhozta Isten országát. Isten szereteturalmát.

Vajon hogyan lehetünk az örömhír közvetítői egy olyan Európában, amely szemmel láthatóan nagyon tudatosan távolodik Istentől? Philip Yancey Meghökkenítő kegyelem című könyvében arról ír, hogy vissza kell térnünk ahhoz a Jézushoz, aki semmi-

lyen emberi intézményt nem tekintett akadálynak abban, hogy szeresse az embert. Ő szóba állt a számaiária asszonnyal, aki ma a mi szemünkben egy hírhedt prostitúált lenne, és első misszionáriusává választja. Tanítványai között ott volt a vámszedő, aki ma az adórendőrség tagjai közül kerülne ki, és a legmagasabb politikai csoportból egy zelóta, nálunk talán a Magyar Gárda egy elkötelezett harcosa lehetne. Vissza kell térnünk Jézushoz, aki őket is meghívta és meghívta a követésére. Jézus elismerően nyilatkozott az ellenkultúra képviselőjéről, Keresztelő Jánosról, ma egy szekta vezetőjének tekintenek a hivatalnokok. Beszélgetést folytatott a híthű farizeussal és tanácsossal, Nikodémussal, aki ma az egyházi hierarchia soraiból kerülne ki. De egy római századdal is, aki ma a tömegbe lövött rohamrendőrök egyik parancsnoka lehetne. Jézus nem tett kivételt: mindenkinek hirdette az evangéliumot. Vendégeskedett a farizeus Simon házában, aki lehetne egy híthű, erkölcsös példamutató katolikus, de a tisztatlannak tartott leprás Simeonnál is, akire ma úgy tekintenénk, mint egy kábítószeres, meleg AIDS-esre. Az ember mindig fontosabb volt számára, mint bármiféle rang, címke vagy intézmény. Az akkori többpárti politikai rendszerben sem szidta az ellenséget. A palánk egyik oldalán sem. Voltak ellenségei, és meg is ölték. Ő mégis arra tanított minket, hogy a demokráciában is egyetlen megkülönböztető jegyünk kell hogy legyen, nem a politikai korrektség vagy az erkölcsi felőbbrendűség, hanem a szeretet.

Nem sokkal halála előtt Assisi Szent Ferenc a következőket mondta társainak: Testvérek, kezdjük előlről, mert mind ez idáig nem tettünk semmit. Hozzáfűzném: testvérek, kezdjünk el végre szeretni. Egyéni szinten tegyünk meg mindent, hogy továbbnövekedjünk a szeretetben. Hagyjunk fel mindennel, ami rombol, különösen a pletykával, az ítélezéssel, és tanuljunk meg osztódni az időnkben, a pénzünkben, abból, amink van. Ennek a szeretetnek kézzelfogható megvalósítása közösségi szinten részünkről egy szövetség létrehozása, amelynek feladata a fogyatékkal élő testvéreink, értelmükben, látásukban, hallásukban, a mozgásban sérültek családjainak és személyes megsegítése. Ennek első lépéseként a Szent Fausztina Irgalmasság Háza segítségével 2020. szeptember 12-én, Kaposváron szeretnék rendezni egy nagy ünnepet a különféle fogyatékkal élőknek és családtagjaiknak. A rendezvény ökumenikus lesz, és a civil szervezetekkel összefogva kerül megrendezésre. Erre a napra elkértem a Kaposvár Arénát, hogy méltó körülmények között, színvonalas műsorral ajándékozhatassuk meg a szegényeket és fogyatékkal élőket és családtagjaikat. A rendezvény címe: Örömhír a szegényeknek, a megtört kenyér és a megtört ember. Mert hitem szerint a misében megtört kenyér, ostyá és a megtört ember testében is ugyanaz a Krisztus van jelen. Már találkoztunk azokkal a vezetőikkel, akik intézményeikben vagy szervezeteikben élő kapcsolatban vannak a különféle fogyatékkal élő emberekkel. Szükségünk lesz sok önkéntes segítőt, akik széppé, ünnepélyesebbé tehetik a fogyatékkal élők számára ezt a napot. Jelentkezni önkéntesnek a program végén, a recepciónál lehet.

A patkány éve?

SZÖVEG: PÁLMAI TAMÁS

A kínai horoszkóp szerint 2020 a patkány éve. Mivel ez a világ nem az én világom, nem mélyedtem el benne, ám mégis eszembe jutott mindez annak kapcsán, ahogy azt a békési fiatalembert támadták a világhálón, aki önzetlenül segíti cipős dobozaival a határon túli és az anyaországi rászoruló gyerekeket, családokat. Támadták azért, mert határon túlra is ad, mondván, van a mai csökkentett méretű Magyarországon is elég szegény. Döbbenetes. Am az első hevíleti, elemi és ösztönös felcsattanást szülő válaszuk kimondása előtti számoljunk tízig, és akkor rájövünk, hogy itt, a maradék országban évtizedekig nem tanítottak olyan magyar történelmet, amelyben a határon túliak szerepelnek. Ami ezer évig összetartozott, azt ötven év terror, majd vidám barakk el akarta tüntetni. Generációk nőttek úgy fel, hogy nem hallottak arról, hogy a határon túl magyarul beszélők élnek. A testvéreik.

Azt mondják, ha a paraszt nem dolgozik, az uraság nem eszik. Ez – átvitt értelemben – a magyar történelemre is igaz, melynek volt olyan korszaka, amikor a magyarság megmaradását a ma határon túl élők biztosították. Összetartozunk tehát. Tartozunk egymásnak. Egymás nélkül nem vagyunk életképesek.

Mégis, minap minket is megkérdezett a határon a magyar egyenruhás, hogy miért viszünk a mezőszőlő szörvány-magyar gyerekeknek mikulás ajándékot, hisz itthon is vannak rászoruló. Sok tehát még a magyarázni-, a tanítani- és a tanulnivalóknak.

A legutóbb történetek – amiről pár szót ejtek még – azonban már a tudatos provokáció kategóriájába tartoznak. Ez a tett szerves része annak, amiről a minap beszélt Varga László kaposvári megyéspüspök: „Háború van. A tőkés társaságok és a bankszektor háborúja a világalumal megszerzéséért. Ez a kettő szorosan összefonódik és az emberek vírusként épülnek be a kormányokba, a vezető pozíciókba. Nekik nem egyes országok kellene, hanem a világ fölötti irányítás, az energiahordozók és a vízkészlet fölötti ellenőrzés megszerzése. Csak így tudják növelni a profitot és eladni az áruikat. Terveikkel szemben a legnagyobb akadály az egyistenhívő vallások, a zsidó és a keresztény és az iszlám erkölcsi rendje, valamint a nemzeti gondolkodás értékrendje. Szerintem ez is indokolható a fékevesztett keresztényülődés, a zsidóság elleni támadások, az iszlám világ országai közötti káosz fenntartása, háborúk kirobantásával és a nemzetállamok elleni küzdelem az EU-ban.”

Nos, ennek fényében „értelkelhetjük” Gyáni Gábornak az ÉS-ben megjelent cikkét, amelyben Trianon előnyeit ecsetelte a szerző. Úgy véli, az országcsontkítás kedvezően hatott a nemzetgazdaságra, mert a fejletlenebb területek (Kárpátalja, Felvidék, Délvidék, Székelyföld) elvesztésével ballasztól szabadult meg az ország, megkímélte a korabeli társadalmat attól, hogy a peremterületeket a magterületek színvonalára kelljen felemelni, ami rengeteg anyagi ráfordítást igényelt volna. Pószán László történész szerint: „Gyáni ezzel beállt abba a gyakorlatos sorba, amely Medgyessy Péterrel kezdődött, aki Erdély elcsatolásának éufordulóján koccintott a román miniszterelnökkel és folytatódott az erdélyi magyarokat a 23 millió román közé soroló Kovács Lászlóval. Majd jött a határon túli magyarokról szóló népszavazás és a szavazati jogukat azóta is elvitató Gyurcsány Ferenc, és a sor az új SZDSZ-ként fellelépő Momentum-ban csúcsosodott ki, amely magyar politikai erőkkkel szemben román vagy szlovák pártok mellett kampányolt.” Ha így gondolkodik a baloldal, akkor csak idő kérdése lehet, mikor fogja valaki ugyanezt mondani egyes békési, borsodi, szabolcsi, nógrádi vagy baranyai térségekről, azaz végül marad Budapest, ahol már ők az urak.

2020 nálunk, a Kárpát-medencében nem lehet a patkány éve. Itt a nemzeti összetartozás éve, a keresztény olimpia, a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus éve vette kezdetét január elsején. Eszerint éljünk és tegyünk hát, holmi határoktól teljesen függetlenül.

(Megjelent a KÉSZ Jel című internetes lapjának 2020. január 21. számában)

Balás Béla szerint a felhígított, „közéleti kereszténység” csak önbecsapáshoz vezethet

Annyira lezüllött a világ, hogy innen csak felfelé haladhatunk

SZÖVEG: LŐRINCZ SÁNDOR
FOTÓ: KOVÁCS TIBOR

A 78 éves nyugalmazott főpásztor isteni jelként érzékelte dombóvári balesetét, majd hirtelen jött epeműtétét. No meg utóda is kifejezésére jutatta: a taszári, felügyeletnélküliség helyett jobban örülne, ha mielőbb elfoglalná szolid lakosztályát Zselickislakon. Az apró fogadótérben lévő kerekasztalt az az Erdélyből való, kissé szívesztett, de számára kedves terítő borítja, amely dolgozószobájában volt hosszú éveken át a kaposvári püspöki székházban. A falon kereszt, vele szemközt a több mint két évtizede halott Szántó Piroska festő- és grafikusművész fekete alapú pasztellrajza. Férjével, Vas István költővel még bajóti plébános korában lettek barátai. A hálóban papok portréi; azoké, akik meghatározói voltak életének. Íróasztalán egy színes képeslap Taizéból, amelynek atmoszférája mindig mágnés-ként vonzotta. Egy tucatszor látogatott el a bizalom és a kiengesztelődés zárandokútjára. Hetvenedik születésnapját is ott töltötte kedves papjai körében. Amikor arról faggatom, a tágas taszári plébániaépület után nem szük-e a mostani lakosztály, azt feleli:

NÉHÁNY HÓNAPJA A ZSELIC KATOLIKUS IDŐSEK OTTHONA LAKÓJA BALÁS BÉLA EMERITUS MEGYÉSPÜSPÖK. MÍG KORÁBBAN KEDVENC MACSKÁI MIATT HÚZÓDZKODOTT, HISZEN AZ INTÉZMÉNY AKKORI IGAZGATÓJA AZT TANÁCSOLTA, TARTSON INKÁBB ARANYHALAKAT, ADDIG MÁRA ELODÁZHATATLANNÁ VÁLT A KÖLTÖZÉS.

– Amikor élete vége felé közeledve, szembeáll az ember azzal, mekkora a csöndje, a zártság is kitágul. Olyan ez, mint amit a színházavatón tapasztaltam a Csikyben: a közönség a ruhatárban van éppen, vagy a büfében, és megszólal a nézőket hívó hang. Felgördül a függöny, kezdődik az előadás... Ahogy beszélgetünk, szemében újra a régi tűz ég, hiszen a Szentlélek nagy tettekre inspirálta, de felelősségre is készítette. Általában tudta, mely plébániára kell 100-as égőt becsavarni, s hova elég kisebb fényű izzó is. Meg azt is: közvilágítást nem lehet 100-as égőkkel megoldani...

– A kor tulajdonképpen lényegtelen, az örök élet szempontjából mindenki fiatal marad – fűzi tovább a szót közérzetéről érdeklődve –, az a fontos, milyen állapotban telnek napjaink. Ugyan elő-

jönnek rejtett betegségek, mégis tiszteltetném az életemben, ami egyfajta megtestesülése a szenvedő Megváltónak. Amikor a Kaposvári Egyházmegye püspöke lettem, akkor egy szem gyógyszer szedtem, mert mindig görcsbe rándult a gyomrom a püspökség kapcsán. Most, 26 év elteltével 19 pirulát szedek naponta. Ennek ellenére megpróbálom nyitott maradni minden újra, nem búsulok életkoromon, és nem siratom magam, mint általában az idősök. A mostot szeretném jól csinálni, igaz: nem csak élményem, örömöm van, búcsúnivalóm is jócskán akad.

Beton atya a 40-50 évvel ezelőtti írott jegyzeteit elégette, amikor rendezgette kéz- és gépirattárát, könyveit. Felszisz-szenésemmre annyit mondott: nem volt értük kár, mert csak maga igazodott volna el azokon, és különben is: az elmúlt évtizedek tovább érlelték gondolatait. Könyvei negyedét magával hozta, ám még nem jutott idő tematizálásukra. Csak a hozzá közel álló szerzők kötetét tartotta meg, valamint a verseskönyveket. Pilinszky-t, József Attilát, Reményiket, Weöres Sándort akarja újraolvasni. De néhány regényről sem tett le, és hozzáfog régi nyelvkönyvei bogarászásához.

S hogy mit remél az újévtől?
– E tekintetben egy kicsit optimista vagyok – feleli, mosollyal az ajkán, ugyan-

kor nullából négyes fokozatra kapcsolt csapatával. Aki annyit adorált életében, mint amennyit ő, az nem veszíthet. Jézus Krisztus sem magtárt akart a magoknak, hanem vetést... is tőle ritkán hallottam ilyent az elmúlt negyedszázadban. – Annyira lezüllött Európa és a világ, hogy innen már csak felfelé lehet haladni. Igaza lesz a miniszterelnökünknek, aki Várkert Bazárban tartott beszédében a változások évének tekintette 2020-at. Abban bízom, hogy állam és egyház akkor magasodik fel, ha Isten nevében nem történik semmiféle csalás, hiszen a Történelem Urát nem lehet félrevezetni. A felhígított, „közéleti kereszténység” nem vezet sehova, legfeljebb önbecsapáshoz. Azért is imádkozom, hogy hazánk kormánya az üldözött keresztények megsegítése mellett el ne felejtse a hitet, s ha az Európai Uniót akarja megmenteni a széteséstől, úgy sem csaphatja be Istent.

Arról is kérdeztem, az egyházmegye papságától mit vár. Rögtön rávágta: mélyülést.

– Varga püspök irányítása alatt mi mást várhatnék? Laci atya már a kezdetek-

– Beton atya is jó magvető volt... – vetem közbe. Nem ellenkezik, de mosolyra nyílik a szája.

– Missziós terület volt és marad Somogy – állítja. – Most is vallom: kubikusok kellene ide, nem asztronauták. Földrajzilag és pszichológiailag is arra törekedtem, hogy vidéki látogatásaim során eljussak a perifériára. Most is eleven bennem a somogyvámosi vagy a csökölyi fogadtatás képe, amikor 4-5 cigány fiataalt bérmáltam. Laci atya, a kaposvári Szent Imre-templom plébánosa pedig csaknem 25 éves városi elönyt fekteti most be a minőségi szakpasztorációba. Én azzal teszem a legjobbat, ha imádkozom papokért, vezetőkért, és az újságírókért is. Imádkozni azonban sokféle módon lehet. Csenddel és tettekkel is. Én a csendet választottam, s mivel élvezem is, 15 perc alatt képes vagyok álomba merülni esténként; Taszáron aktív püspökként másfél-két óra is kevés volt erre. Persze, ez csak egy olyan napra igaz, amikor nem ver fel például egy régi, újságíró-barát, és nem készítek arra, hogy beszéljek, összegezzek, vissza- és előretekinsek. Ekkor nem elég elalváshoz a negyedórás készülődés...

Megpróbálja „kiheverni” a püspökséget

Negyedszázadnyi püspökséget kell „kihevernem” – jegyezte meg Beton atya –, de úgy tűnik, ez most már elég jól megy. Rendre akadnak látogatóim is; legutóbb Moizs Mariann kórházigazgató és Repa Imre professzor kopogtatott be hozzám, de jóbarátom, Tarjányi Béla professzor is kíváncsi volt rám. Jölesik, hogy nem felejtettek még el.

kor nullából négyes fokozatra kapcsolt csapatával. Aki annyit adorált életében, mint amennyit ő, az nem veszíthet. Jézus Krisztus sem magtárt akart a magoknak, hanem vetést...

„Legyél tétovázás nélküli Krisztus-követő!”

Diakónusszentelés Kaposváron

SZÖVEG ÉS FOTÓ: KLING MÁRK

December 27-én, Szent János apostol és evangélista ünnepe Varga László megyéspüspök diakónussá szentelte Fejes János papnövendéket a kaposvári Nagyboldogasszony-székesegyházban, ahol számos pap mellett Balás Béla emeritus püspök is megjelent. Varga László atya prédikációjában János apostorról beszélt:

Nagyon mély, bensőséges kapcsolat volt közte és Jézus között. Ő volt a legszeretettebb tanítvány. Azt kívánom neked, hogy egyre szorosabb, egyre mélyebb, egyre bensőségebb kapcsolatod legyen a mi Urunkkal, Jézus Krisztussal! János és testvére tétovázás nélkül válaszolt Jézus szavára, amikor Ő meghívta őket. Azonnal otthagytak mindent, s követték Jézust. Legyél tétovázás nélküli Krisztus-követő! Amit megértesz az evangélium-

ból, amit megértesz Jézus szavaiból, azt tétovázás nélkül váltsd tettekre, s akkor életed lesz! Akkor evangélium, örömhír lesz a szerpapi életed!

Élet a Lélekben

Január 9-én újabb „Élet a Lélekben” szeminárium indult a Kaposvári Egyházmegyében.

A kaposfüredi Szent Őrangyalok plébánián tizenöt férfi, míg a Szent II. János Pál pápa Körkápolnában harminc személy vállalta, hogy nyolc héten keresztül napi imádsággal és Szentírásolvasással erősíti meg Istenkapcsolatát, rábízva magát a Szentlélek vezetésére.

A résztvevők a szeminárium során lehetőséget kapnak életrendező gyónásra, illetve hetente egy alkalommal kiscsoportos beszélgetések segítenek elmélyíteni a mindennapi elmélkedéseket a lelki gyakorlatos munkafüzet vezetésével.

A zaj elnyomja a lelki szépséget és tönkreteszi az ünnepi készüléket

Keresni és megőrizni a belső csendet

SZÖVEG: LÖRINCZ SÁNDOR
FOTÓ: KLING MÁRK

Csend nélkül nemcsak az ünnep hal meg, mi is elveszthetünk valamit önmagunkból – vallja Bálint Gábor atya, püspöki megbízott, a kaposvári Nagyboldogasszony Iskolaközpont vezető hittanára, aki a közelgő nagyböjt idején – készülve az ünnepekre –, még érzékenyebben „rezonál” a zajokra, mint általában. A zajban ugyanis összekuszálódnak a dolgok, a csendben viszont minden helyrekerül. Ezért fontos mesterségesen megteremtünk magunkban és körülöttünk is a csendet, amely Isten szimfóniájához is szükséges.

Bálint Gábor atya egy szociális és gyermekvédelmi szakembereknek rendezett találkozón a közelmúltban nyomatékosította a püspökségen: jelenlenni zajban és állandó pörgésben nem lehet, márpedig a keresztény embernek fő küldetése a jel-szerep, amely az életünkbe beiktatott csenddel teljesebbé válik. Sokszor lehetünk tanúi annak, amikor a körülöttünk lévők túlpörgetik

magukat, a mindennapjaikat, s csak a zaj dolgozik bennük. Am ha figyelünk magunkra, törekszünk a csendre, akkor képesek vagyunk a mérlegelésre is; mielőtt megszólalnánk, arra is kell gondolnunk, vajon érdemes-e megtörni a csendet...

Megemlítette azt is: a karácsony előtti forgatag idején olyan hangos volt az egyik sztár koncertje, hogy elnyomta a szépségét, tönkretette az ünnepi készüléket. Gábor atya meghittsége,

nyugalomra vágyott, és pillanatok alatt zajrengetegben találta magát. Papként egyébként arra törekszik, hogy legalább napi egy óra csend jusson neki. Ilyenkor elindul a Deseda vagy a Zselic felé, s Áprily Lajos sorai is eszébe ötlenek: „Öregség, bölcs fegyelmezője vérnek, / taníts meg hogy Csendemhez csendben érjek. / Ne ingerelj panaszra vagy haragra, / hangoskodóból halkíts hallgatagra. (...) Ments meg zuhatag-szájú emberektől, / könyvekbe plántált szó-rengetegektől.”

Mint megjegyezte: Beethoven V. szimfóniája vagy Mozart Requiemje is segíthet a csendőrzésben; éltető, gyönyörködhető muzsika mindegyik, de érdemes a Bibliát is kézbe venni, hiszen a Példabeszédek könyvében is olvashatjuk: megvan az ideje a hallgatásnak.

Az atya házi feladatát is adott: arra kérte hallgatóságát, keressük, s őrizzük a csendet, s ha tehetjük, nézzük meg A nagy csend című, díjnyertes filmet, amely a keresztény filmgyártás egyik gyöngyszeme, s amelyet valamennyi embernek látnia kellene.

Téli hangulatban

SZÖVEG: LÉVAY MÁRIA

Isteni adomány a téli hónapokban napsütést látni, s ha ritkán előfordul, mindig jókedvem lesz tőle. Reggel, amikor felébredtem, elcsodálkoztam, mert odakinn havazott. Régen természetes volt a hóesés, csak az utóbbi időben felejtettük el, milyen csodálatos látványt is nyújt a fehérbe öltözött természet. Ahogy elnéztem a sűrű hóesést, biztosra vettem, hogy most aztán napokig abba sem hagyja. Am dél felé már ragyogó napsütés aranyozta be odakinn a havas tájat. Kisétáltam a Balatonhoz. Csodás volt a természet. Megbűvölten néztem a téli táj szépségét. Béke és nyugalom

volt körülöttem, még szellő sem rezdült. Elnéztem a vizet, melyet ezen a télen még nem zárt néma mozdulatlanlanságba a fagy, mint más teleken szokta. Régi telek jutottak eszembe, s ahogy feltolultak bennem a szebbnél szebb emlékek, mind kellemesebben éreztem magam. Mélyen beszívtam a fenyőfák friss gyantaszagát, s a hó illatát. Valósággal megszedültem tőle. A nap egyre erősebben sütött, s körülöttem, megadva magát a napsugarak erejének, már roskadni látszott a hópaplan. Hazaindultam, miközben lábam alatt szemlátomást zsugorodott össze a hótakaró, hogy végül pocsoljaként tűnjön el. Soha nem hittem volna, hogy egyszer elszomorít a hó hiánya, hisz nem sze-

retem a hideget. Am tapasztalatból tudom, ahogy minden évszaknak, így a télnek is megvan a maga ideje. Lassan január végéhez közeledünk, s fagyos hideg helyett arcomat langyos szellő simogatja. Nem örülök a tavasznak a télben, mert tudom, hogy böjtje lesz egyszer. Alig vártam mindig a februárt, mert tudtam, hogy utána itt a kikelet. Miben reménykedjek most? Márciusi hóviharban, mint amelyben részünk volt alig néhány éve? Nem ez lenne a természet rendje.

Miközben eltűnődök régi téli emlékeken, rádöbbenek, hogy nincs jogom haragudni a természet rendjében bekövetkezett változásra, hisz a természet csak válaszol az emberi közbeavatkozásra. Épp elég kárt

okoztunk már elvakultságunkban a földnek. Ez az eredménye annak, ha az ember végtelen butaságában Istennek képzeletét. Eszembe jutnak a gyermekkori évszakok, amikor télen hideg volt, nem is akármilyen hideg. Érdekes módon mindezt természetesen vettük és nem sopánkodtunk miatta, mint napjaink embere, amikor a hőmérő higanyszála véletlenül nulla fok alá süllyed. Melegen felöltöztünk, s élveztük a tél örömeit. Igaz, akkoriban a telet nem forró nyár és kánikula követte, mint napjainkban, hanem harsogó tavasz, ébredő természettel, tavaszi virágokkal, madárdallal, langyos, üde levegővel. Valamikor nemcsak télkabátot hordtunk, hanem tavasszal és ősszel átmeneti kabátot is. De hol van már a tavalyi hó az ideivel együtt? Pedig nem jó ez így. Az őszi vetés szinte sóvárog a védelmet adó hópaplan után, ahogy a nedvesség is nagyon hiányzik a földnek. Hogyan

várhatunk így jó termést? Mi lesz a következő évi kenyérünkkel? Nem tudom, mást is nyugtalanítanak-e ehhez hasonló gondolatok? Ahogy múlik az idő, mind jobban aggódom, s reménykedve várom, hogy a Pál-forduló meghozza végre a telet. Azt sem bánám, ha gyertyaszentelőkor nem jönne elő a medve a barlangjából, és ha az idén is Mátyás törné meg a jeget. Milyen furcsa is az ember. Mindig mást szeretne, mint ami adva van. Én telet szeretnék, de utána igazi, illatos tavaszt, hóvirágot szedni ugyanúgy, mint rég, amikor még nem volt tiltólistán, amikor még valóban törődünk a természettel, egymással, és nemcsak önmagunkkal. Persze, akkor nem tudatosították velünk nap, mint nap, úton útfélen, hogy mindent megkaphatunk, mert megérdemeltük. Remek volt a kiképzés, csupán azt felejtették el megtanítani, hogy mit kell akkor tenni, amikor az ember már mindent tönkretett?

Miközben csapongnak a gondolataim, az emlékek kódéből elővillan egy hideg februári reggel, ahogy kisgyermekként édesanyám kezébe kapaszkodva a templomba igyekeztünk. Gyertyaszentelő Boldogasszony napján mindig elmentünk misére. Mise után boldogan vittem haza a szentelt gyertyát. Sokáig nem tudtam, mire jó a gyertyaszentelés, ám mindig megérintett az égő gyertyaláng szépsége, a gyertyaszentelés hangulata.

Istenem! Milyen régen is történt mindez. Talán igaz sem volt, csupán az emlékek szépültek meg a távolság kódében. S ahogy az egyik tél követi a másikat, lassan az én életem is a végéhez közeledik. Bár nem tudhatjuk sem a napot, sem az órát, de nem árt készülni a nagy útra. Addig pedig örülni kell az ilyen szép téli délelőttnek, mely lám, mennyi kellemes emlékekkel ajándékozott meg!

A Ballagó idő nyomában

SZÖVEG: BODÓ IMRE
FOTÓ: ARCHÍVUM

Fekete István a Somogy megyei Göllében született 1900. január 25-én, Fekete Árpád és Sipos Anna első gyermekeként. Életének a legfogyókényebb korszakát töltötte el ebben a faluban. Ott került kapcsolatba a természet növényeivel, állataival és a település egyszerű, de értékes parasztembereivel, gyermekeivel, akik egy életen át meghatározták későbbi életét, így írói munkásságát is. Sajnos ott szembesült a halál tényével is, hiszen két kistestvérét, Antalt és Erzsébetet korán elveszítette. De legkedvesebb pajtása, Puska Péter is elhagyta, aki 8 éves korában tüdőbajban hunyt el. Az elemi iskolát Göllében kezdte el, majd Kaposvárra költöztek és 1910-től ott folytatta tanulmányait. A polgári iskola befejezése után a Felsőkereskedelmi Fiúiskolába került. 1918-ban hadiériettségét tett, majd bevonultatták katonának. Mint katona 1923-ban kezdte el a Gazdasági Akadémiát Debrecenben, majd 1925-ben át kérette magát Óvárra, ahol 1926-ban fejezte be tanulmányait. Nyolc évi katonáskodás után végleg leszerelt és Bakócára került a

Kittenberger Kálmán vadászlapja, a Nimród hozta le vadász történeteit. 1942-re már befutott magyar írónak számított. Mint a Kisfaludy Társaság tagja, 1942-ben hagyta el családjával együtt Ajkát és a fővárosba költöztek. Budapesten a Földművelési Minisztériumban dolgozott 1948-ig. Ekkor a kommunista hatalom emberei eltávolították a minisztériumból, elsősorban a Zsellérek c. könyve miatt, melyben megírta, hogy Ajkán és környékén milyen kegyetlenségeket követtek el 1919-ben a vöröskatonák. A másik ok vallásos szellemsége és mély istenhite volt. Két évvel koráb-

„HA MÉLYEN MAGAMBA NÉZEK, SZERETETEM HATÁRTALAN HATÁRÁT EGYETLEN SZÓ FEJEZTE KI, EGYETLEN RÉGI-RÉGI SZÓ, AMIBEN ÉLŐK ÉS HOLTAK BENNE VOLTAK, S EZ AZ ÉRTHETETLEN, DE NEKEM MINDENT JELENTŐ SZÓ MONDTA KI, HOGY GÖLLE.”

(FEKETE ISTVÁN: BALLAGÓ IDŐ)

Mailáth grófhhoz segédtszítnek, ahol 2 évet töltött el. Ott ismerte meg későbbi feleségét, Piller Edithet, az ottani körorvos leányát. A két éves gyakornoki idő letelte után Ajkára került vezető gazdatisztnak, Nirnsee Ferenc birtokára. 1929. december 12-én vette feleségül Piller Edithet a bakócai római katolikus templomban. Ajkán születtek gyermekeik, 1930-ban Edit, 1932-ben István. Írói munkássága is ott bontakozott ki. A koppányi aga testamentuma c. történelmi regényével futott be, melyet 1936-ban írt a Gárdonyi Géza Társaság regény pályázatára. Két évvel később pedig a Zsellérek c. regényéért megkapta az Egyetemi Nyomda nagydíját. Közben a Herczeg Ferenc szerkesztette Új Idők közölte elbeszéléseit, illetve

ban pedig az ÁVH emberei megverték, bal szemére megvakult. Az 50-es években egy időre mellőzték, majd az állat- és ifjúsági regényei hoztak számára új sikereket. Sokan, tévesen ifjúsági írónak tartják, pedig írt regényeket, színdarabokat, filmforgatókönyveket, tudományos munkákat és tankönyvet is. Ezenkívül 168 verséről is tudunk, melyet az ajkai Irodalmi Társaság meg is jelentetett. Műveinek ismertetése most nem célom, azt már sokan megtették az elmúlt évtizedek alatt. Csupán annyit jegyeznek meg, hogy mintegy 47 könyve jelent, eddig 11 nyelven. 2013-ban eladták itthon a tizmilliomodik kötetét, külföldön ez a szám másfélmillióra tehető. A XX. században nincs még egy magyar írónk, akinek ennyi könyve jelent volna

meg, mint neki. Irodalomtörténészeink állítják, hogy Jókai után a legnépszerűbb magyar író. Csak hogy Jókai a XIX. században élt és alkotott. Abban az időben sokkal többet olvastak az emberek, sokkal több könyvet is adtak ki, és nem volt rádió, televízió és természetesen internet sem. De az is tény, hogy akkoriban a történelmi Magyarországra szabták a könyvek példányszámát. Takáts Gyula kaposvári költő 1984-ben a volt lakóházukon elhelyezett emléktábla avatásakor a következőket mondta munkásságáról:

„Könyveiből a külföld a magyar tájat és embert, a magyar pedig a hazát ismeri meg. A legnemesebb honismereti mozgalom az övé! Egyéni utakon járó magyar író, aki jelentős műveket hagyott hátra. Könyveiből harmónia és tiszta egyszerű bölcsesség árad-sugárzik. Hitének mélysége vitte közel az elemekhez és az emberekhez. Szeretete egyetemes. Ahol magyarok élnek, írásait mint a hazához vezető kalauzt igénylik. Emigrációnk levelezése és hírei is erről vallanak. Ifjúságunk körében a nagy költészet, és a

FEKETE ISTVÁN

Búcsú

*Elmegy lassan a berek, az erdő,
El a nádas, a tél, a nyár.
A hegy a völgy, a nappal és az éjjel,
A szemem látta egész határ.
Elmegy? Talán mégsem egészen,
Meglátom tán az örök vízen,
Hiszen a Szépség maga az Isten.
S lelkemben ott lesz: hiszem, hiszem!*

líra befogadására is előkészítő a Fekete István-i mű.” Az elmúlt 50 év alatt mintegy 30 általános iskola, óvoda és számtalan vadásztársaság vette fel nagy magyar írónk nevét. Több tucatnyi emléktábla, dombormű és szobor hirdeti emlékét falvainkban és városainkban. Tizenhét Fekete István-emlékhelyet tartunk számon kis országunkban. Ennyi emlékszóbaival, múzeummal egy magyar írónk sem büszkélkedhet. Legutóbb Zircen avattunk egy domborművet emlékére és tiszteletére. Már 2015-ben ezek a tények feljogosítottak arra, hogy a Somogy és Tolna Megyei Értéktár Bizottságokkal közösen felterjesszük a Magyar Hungarikum Bizottsághoz példás életét és munkásságát. Sajnos döntés még nem született, de az idei kettős évforduló és az a tény, hogy 25 éves lesz a dombóvári emlékhely (múzeum) reménnyel kecsegtet bennünket, mint az író nagy tisztelőit. Hiszem és vallo, hogy munkássága Magyar Hungarikum! Dr. Kanyar Józseftől, a Honismereti Szövetség egykori elnökétől idéznék, aki a göllei szobor felavatásán (1999. augusztus 20-án) többek között a következőket mondta:

Felújított emlékmű Attalán

SZÖVEG: BODÓ IMRE

Az Advent első vasárnapján megtartott szentmise után Istvánka Vince plébános vezetésével a résztvevők, a vendégek és az egykor elhunytak hozzátartozói átvonultak az attalái művelődési ház előtti térre, ahol felavatták a felújított Szentháromság szobrot és annak talapzatán elhelyezett emléktáblákat. A himnusz eléneklése után a 1925-ben állított táblánál Orosváriné Bocz Tünde polgármester köszöntötte a megjelenteket, majd elmondta, hogy sikeres pályázat útján mintegy 2,5 millió forintból újjátöltötték fel az emlékművet. Ezt követően Bodó Imre dombóvári helytörténész emlékezett a világéges hőseire. Többek között elmondta, hogy az az 52 ember, akik a legtöbbet az életüket adták a hazáért, a szülőföldért és családjukért. Hiányzott a munkájuk, hiányoztak a dolgos karok, a meg nem született gyermekek, akiknek a leszármazottai ma is élhetnek itt Attalánban. A legtöbb településen katona, vagy turulszobros emlékműveket avattak. Itt Attalánban adott volt a Szentháromság szobor széles talapzata. 1925-ben úgy döntött az akkori községvezetés, hogy ott helyezik el a nevet tartalmazó márványtáblákat. Beszédében Fekete István íróról idézett egy rövid részletet: „Láttam a háború rémületes gonoszságát, embertelenségét, elképzelhetetlen szenvedéseit és teljes esztelen-ségét! Kérdezd meg a francia anyákat, akik megnyerték a háborút, és kérdezd meg a német anyákat, akik elvesztették a háborút. Kérdezd meg az orosz rokkantakat, és kérdezd meg a magyar „Törzseket”, akik világtalanul, esetleg kéz és láb nélkül jöttek haza kosarakban, kérdezd meg: Nyertek, vagy veszítettek? Nem, nincs megnyert vagy elveszített háború, csak „Háború” van. Pusztító, öldöklő, embertelen! A háborúk nem oldottak meg még semmiféle problémát, de mindig elvetették a magját a következőnek. A háborúkat alig néhány ember robbantja ki, de ők nem harcolnak, és nem is halnak meg. Az egyszerű emberek ölik egymást halomra, ők hullanak idegen föld meszesgödörébe, s az ő otthonaik pusztulnak el. Ők az eszközök, és ők az áldozatok.”

Példamutatással és elfogadással kezdődik a belső változás, melyet a környezet is észrevesz

Áldó hatalmak oltalmában az ember biztonságtudata is nő

SZÖVEG: LŐRINCZ SÁNDOR

Mintegy másfélucatnyi-an végezték el az Élet a Lélekben szemináriumot Kaposszentbenedeken, s a résztvevők azóta rendszeresen találkoznak. Mit jelentett Önnek a Lélekben való megújulás? – kérdeztük Hetesiné Villányi Évát. – A szeminárium előadásai olyan többletet adtak, amely létezéséről eddig nem tudtam és tapasztaltam sem volt e téren. Az előadások, a beszélgetések, tanítások és együttimádkozások az Oltárszentség előtt lélekben megerősítettek és kiteljesítették a látásmódot. Tudatosult bennem, amit mindig is sejtettem, éreztem, hogy a lélekkel, bensőnk figyelésével mindannyiunknak sokkal többet kellene foglalkoznunk. Nem elég csak a testet táplálni, a léleknek is szüksége van táplálékra, mert csak így lehetünk „egészek”. Erre pedig kizárólag a Szentlélek segítségével, rendszeres imádsággal van lehetőségünk.

– *Hogy alakult közösségé a résztvevői kör?*

– Csoportunkban minden korosztály képviselteti magát; azok a helyiek alkotják, akikkel ugyan a szentmiséken találkoztam, de közelebről nem ismertem őket. Plébánosukkal, Világos Krisztián atyával és a „szeminaristákkal” hétről hétre összejövünk szerdánként a Porta Pacis kápolnájában. Ennek köszönhetően már közelebb kerültünk egymáshoz, egyre jobban megismerve a közösség tagjait. E légkörben mindenki nyitottabbá, érdeklődőbbé és elfogadóbbá vált egymással szemben.

Ezrek lelke fonódott össze

Hetesiné Villányi Éva szerint a zarándoklat ideje alatt az volt a legmegrendítőbb, amikor a jelenések időpontjában, több ezer zarándok a szemerkélő esőben néma csendben várakozott. Olyan csend volt, ami elképzelhetetlen, és leírhatatlan. Abban a néhány percben a világ számos pontjáról érkező hívő lelke összefonódott...

– *Világos Krisztián atya lelki vezetésével többnyire a közösség tagjaival vettek részt egy međugorjei zarándoklaton. Ha jól tudom, mindenki vihetett magával még egy személyt, akit szinte őrangyalként kísért. Ön kit választott?*

– Egy hozzám közelálló, kedves kolléganőmet hívtam meg a zarándoklatra, akivel régóta együtt dolgozom. Első szóra igent mondott, hiszen régi vá-

gya teljesült ezzel az „lelki” utazással. Mivel hamarosan nyugdíjba vonul, és napi, szoros kapcsolatunk megszűnik, úgy éreztem, a közös élmény, amelyet Međugorjában együtt megélünk, méltó és erős kapocs lesz közöttünk a jövőre nézve. Ahogy elmondta, Krisztián atya nagy hatást tett rá, ezért elhatározta, hogy Kaposvárról a barátnőjével a szentbenedeki szentmisékre biztosan ellátogat majd.

– *Milyen élmények vártak Önre ezen a bosznia-hercegovinai zarándoklaton, a „kegyelem oázisában”?*

– Tartottam a hosszú, buszon töltött óráktól, de egyáltalán nem volt kényelmetlen. A Neretva völgyén utazni és látni a kissé szikár, de változatos tájat, felejthetetlen élmény marad! Nagy szükségét éreztem a lelki megújulásnak, megerősítést, megerősödést reméltem, és – hála az Úrnak – meg is kaptam! Krisztián atya és Anikó nővér lelki vezetése mindannyiunk számára meghatározó marad. Most is a fülemben cseng a buzdítás: „Bátorság testvérek, bátorság!” A Jelenések hegyén kétszer is jártunk; nappal és éjszaka is, amikor csak a stációkat megvilágító halvány fények mutatták az utat a kisebb-nagyobb kövek között. A csoport minden tagja a hegyen hagyta azt a kis követ,

amelyben jelképesen a Szűzanya elé tettük le minden fájdalmunkat, nehézségünket – az Ő közbenjárását kérve. A Krizsevácra már dörgés, villámlás közepette indultunk. Langyos eső mosta a sziklákat, vörös sár ömlött a lábunk alatt, de mi úgy másztunk felfelé, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga. Nem törődünk elázott cipőnkkel, átázott kabátunkkal, ruhánkkal. Olyan jó volt ott lenni, megállni, elmélkedni, és hagyni, hogy az eső mindentől megtisztítson bennünket... Amikor már majdnem felértünk a hegy tetejére a kereszthez – amely Jézus keresztfájának egy darabját őrzi –, úgy éreztem, hogy nem tudok továbbmenni. Nem fizikai nehézség vett erőt rajtam, hanem a kétely: méltó vagyok-e arra, hogy itt legyek. Nagy kegyelem volt számomra, amikor az esőcseppek lemosták a könnyeimet és újult erővel kaptattam fel a hegytetőre, ahol már az esőfelhő szétoszlott, és kisütött a nap...

– *Jó pár éve már járt itt. Most mélyebben átélte e hely varázsát?*

– 2006-ban jártam itt először, ettől datálom a megtérésemet, hála a barátainak, akik elhívtak! Nagyon vágytam egy újabb zarándoklatra, és igen, mélyebben átéltem. Nagy hatást tett rám a Szűzanya közelsége, a hely,

ahol ennyi ember szeretettel imádkozik, és ahol így árad a kegyelem.

– *E lelki „muntcióból” mi használható a mindennapok sodrában?*

– Legfőképpen erőt meríték újra és újra az átételekből, szinte naponta eszembe jut az a kép, amikor a szakadó esőben mászunk fel a hegyre...

– *Azt tartják: a változás belülről kell, hogy induljon, csak így érzékelhető majd a környezet változása...*

– Egyetértsek; nem várhatjuk a környezet változását anélkül, hogy magunk ne változnánk. Én a példamutatásban hiszek és az elfogadásban. Ami természetesen nem jelenti azt, hogy megalkuvónak kell lenni vagy mindenben egyet kell érteni.

– *Hogy látja: milyen fogódzót ad a hit, az egyház, a közösség a 3. évezred emberének?*

– A kérdésben benne van a válasz, fogódzót ad, ami sokféle lehet, de ha már a „kezünkben van”, ha „megfoglunk”, akkor könnyebbé válik minden napunk. A hit nagy adomány, közösségreformáló erő, s az egyház összefogja a közössége(ke)t. Áldó hatalmak oltalmában az egyén is biztonságban érzi magát. Biztonságra óriási szüksége van a ma emberének, de sokan ezt nem ismerik fel, más dolgokban hisznek, másutt vélik megtalálni a biztonságot.

SZÖVEG: DR. VÖRÖS KLÁRA

Első grafika különórája előtt majdnem elsírta magát az izgalomtól. Ma kiállításai vannak, és a megyéspüspöknek fest képet. Járadi Dorina Kármén 16 éves, a Kaposvári Zichy Mihály Iparművészeti Szakgimnáziumban tanul Mozgóképfestés és animációkészítő szakon. Kiállítótermek, galériák dolgozói gyakran vélekednek úgy a fiatalokról, hogy ők azok, akik összefirkálják a műemlékeket, hangoskodnak, rendetlenül vagy éppen érdektelenül nézik a műalkotásokat. De ebben a korosztályban már ott vannak a jövő képzőművészei. Járadi Dorina Kármén, aki egy, ebből a korosztályból, kedves szerénységgel éli életét. Tiszta tekintetén, szépségén túl, nincs benne semmi feltűnő, pedig talentumai révén különleges képességekkel megáldott. Színek, formák, történetek alkotó megjelenítésére képes. Azt vallja, Istentől kapta eszköztárát.

– *Hogyan kezdődött?*

– Kiskorom óta, amióta csak fel tudtam kapni a ceruzát, rajzolok. Apa felfigyelt erre, s beiratott grafikára. Gondolta, kipróbálom, ha nem teszik, akkor abbahagyom. Nem hagytam abba. Májig, amire csak tudok, festek valamit, üvegre, számológépre, telefontokra. Bár, az első grafika óra előtt majdnem elsírta magam, annyira izgultam, de mint utólag kiderült, semmi ok nem volt az izgalomra. Szerencsére nagyon is tetszett, hiszen rendkívül tehetséges, kiváló tanárom lett, aki sok mindent tanított nekem, s nem feltétlenül csak a rajzról. Különösen jó csoportunk volt és rengeteg emléket, élményt gyűjtöttem azok alatt az évek alatt.

– *A művészet izgalmas vándorlás és rejtekhely egyszerre.*

Szentostya, kelyhet tartó kéz

Az animáció nem más, mint életrekeltés. Az „anima” (lélek) latin szóból ered. Járadi Dorina Kármén, a Szentlélek pecsétjének kiszolgáltatásáért, béralkozásáért köszönetül, Varga László kaposvári megyéspüspöknek egy saját festményt ajándékozott, ami egy Szentostyát és egy kelyhet tartó kezet ábrázol.

A lélekrajzoló

– Változtatja, megformálja és védi az én életemet is. Néha meglepődöm, hogy ennyire szeretek különböző karaktereket kitalálni, megtervezni, rajzolva életre kelteni, hiszen kiskoromban egyáltalán nem szerettem embereket, testet rajzolni. Most viszont a rajzaim többsége más-más karakterből áll. Személyiséggel rendelkeznek, vágyakkal töltöm meg őket. Magam is bennük vagyok.

– *A ceruzarajz és a számítógép által megalkotott karakter nem tudja, mi történik vele, ő csak egy figurális elem, amíg a karaktertervező fel nem építi emberi vonásokkal, történetiséggel.*

– Igen. Az egyik ok, amiért szeretem a mozgóképfestés és az animáció világát, az az, hogy különböző formájú és tulajdonságú alakok, eredendően élettelen elemek, válnak életszerűvé, elevenednek meg. Gondolatokat, érzelmeket adhatok nekik. Persze azt is élvezem, hogy a történetüket én találom ki. Minden karakter más történetben él. A szereplőket nagyon szeretem festéssel megszínesíteni, vagy tussal kihúzni.

– *Sokan, hogy megtalálják magukat, saját világot választanak, például a fantázia világát.*

– Számomra az alkotás egy új világ kialakítása. Amíg rajzolok vagy éppen egy történetet találok ki, a saját kis világomban vagyok, a mindennapi valóságot időlegesen hátrahagyva. Azért is szeretem a rajzot, a tervezést, mert benne van a szabadság. Bármit kitalálhatok. Rengeteg, akár a valóságtól is elrugaszkodott, lehetőség rejlik az alkotásban.

– *A kiállítások és tervek meghatározó, inspiráló jelentőségűek lehetnek egy alkotó életében. Melyek ezek?*

– A kiállítások az iskoláimhoz kötődnek elsősorban. Az általános iskolában is volt már egy-egy munkám kiállítva, illetve Dunakeszin, ahol laktam, s az általános iskolai tanulmányaim mellett jártam egy külön művészeti iskolába grafika órára, ott is volt kiállítva pár rajzom. Naptárba is belekerült egy festményem. Jelenlegi iskolámban, a művészeti szakgimnáziumban, szintén volt már kiállítva rajzom. Terveim között szerepel, hogy kimegyek külföldre és tovább tanulom az animáció-készítő szakot. Szeretnék sikeres karaktertervező lenni egyszer.

A betegek gyógyulásáért

SZÖVEG ÉS FOTÓ: KISS KÁLMÁN

Február 11-én az esti szentmise keretében Kiss Iván c. prépost, esperes-plébános az idén is kiszolgáltatta a betegek kenetét a marcali Gyümölcsoltó Boldogasszony plébánia-templomban.

A Betegek Világnapját minden évben a lourdes-i Szűzanya megjelenésének napján ünneplik az egész Egyházban. Marcaliban, ebben az évben több mint 50 idős és beteg testvérnek szolgáltatták ki a szentséget, melyet egy évben csak egyszer lehet felvenni, kegyelmi állapotban. A Marcali Kórház betegeihez szokásosan néhány nappal korábban ment el a kórházlátogató csoport és a krónikus és ápolási osztályon mintegy 60 betegnek szolgáltatta ki Iván atya a betegek kenetét. A mostani 28. Betegek világnapjának mottója a szentírásból vett idézet: „Jőjjetek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok, s akik terhet hordoztok – én megkönnyíték titeket” (Mt 11,28). Ferenc pápa idei üzenetében azt írja: „Minden embert, aki a betegség terhét hordozza, családtagjaikat és az egészségügyi dolgozókat is a Boldogságos Szűz Mária, a Betegek gyógyítója oltalmába ajánlom. Szeretettel biztosítalak titeket arról, hogy imáimban mellettetek vagyok és szívből adom apostoli áldásom.” Ezt a világnapot Szent II. János Pál pápa vezetett be 1992-ben, és először 1993. február 11-én éppen Lourdes-ban ünnepele meg. Ferenc pápa üzenetében tehát ismét a beteg, idős emberek méltóságára hívja fel a világ figyelmét.

Homokkomáromban újtották meg a fogadalmukat

Hála a megszentelt életért

Immár hagyományos módon február 2-án Homokkomáromban gyűltek össze a kaposvári egyházmegye területén élő megszentelt életű testvérek és nővérek, hogy együtt adjanak hálát hivatásukért.

A Piarista Rend és a Szent János apostolról és Remete Szent Pálról nevezett Közösség tagjai, Istennek szentelt szűzek és a házigazdák, a Nyolc Boldogság Közösség nővérei vettek részt az ideai találkozón. A délelőtti szentmise főcelebránsa és szónoka Nyéki Kálmán atya (Emmanuel Közösség) volt. Ennek keretében közösen megújították fogadalmukat. Az ünnepi szentmisét ebéd és kötetlen beszélgetés követte. Bár az egyházmegyében a megszentelt életűek száma igen csekély, és a közös ünnepen sem tudott mindenki részt venni, mégis örömteli és megerősítő volt az egymással való találkozás. Ünnepelni és hálát adni Isten nagylelkűségéért és hűségéért – erre ösztönöz bennünket ez a nap.

Adattár készült Marcali neves személyiségeiről

SZÖVEG: KISS IVÁN

Egy újabb hiánypótló kiadvány készült H. Rádics Márta és Kiss Kálmán szerzők tollából „Rögös úton a csillagokig – Marcali központi temetőjének ünnepe” címmel. A több mint 400 oldalas lexikon-szerű kötetben közel 300 életrajz olvasható. A névmutatóban pedig – a családtagokkal és adatközlőkkel együtt – összesen 1600 személy neve található meg. A helytörténeti könyv a város központi temetőjében nyugvó neves személyiségeket mutatja be fényképekkel és életrajzi összefoglalókkal együtt. H. Rádics Márta helytörténeti kutató a civil lakosságról, a keresztelők, különleges szob-

rokról, a ravatalozóról, és a kálvárián nyugvó polgári személyek történetét dolgozta fel. Míg Kiss Kálmán történész az egyházi vonatkozású anyagot adta közre. Köztük az épített örökség fejezetben az 1879-ben épített Szent Kereszt temetőkapolna, valamint a Kálvária, valamint az ott nyugvó papok és apácák nekrológjai olvashatók. De a könyvben szerepelnek például olyan egyházi személyek is, akik nem Marcaliban szolgáltak, de itt voltak eltemetve. A szerző ezen kívül megemlékezik még a lengyel menekültekről is, akik a második világháború alatt a településen hunytak el, és emléket állít a Marcaliban hősi halált halt német katonáknak is, akiknek mára mindössze 3

síremléke maradt fenn.

A könyv a „Rögös úton a csillagokig. A Marcali Városi Köztemető ünnepe” című, TOP-7.1.1-16-H-ESZA-2019-00546 számú pályázat keretében valósult meg, melyet a Múzeum Alapítvány jelentetett meg. A nagyszabású program részeként először a Mikszáth Kálmán Utcai Általános Iskolában mutatták be a szerzők a kiadványt, ahol a „XX. század jeles családjai Marcaliban” és „Az egyház szerepe a város oktatásában” címmel tartottak vetített-képes előadást az érdeklődő tanulóknak. Majd ezután egy neves marcali családról, a Lehnerekről készült dokumentumfilmet vetítették le. Január 24-én este a Művelődési Ház

nagytermében teltház előtt vetített képeken mutatták be a közönségnek a projekt keretében megvalósuló művet, amely szinte minden tősgyökeres marcali embert érint. Végezetül a városban élők és az elszármazott lakosság találkozója zajlott, valamint egy kötetlen beszélgetés zárta a műsort. A műsorban énekkel közreműködött Nagyné Réti Ildikó, akit Lauer Péter tanár gitáron kísért. A rendezvényt megtisztelte jelenlétével – többek között – Huszti Gábor, a Somogy Megyei Közytilás alelnöke, dr. Sütő László marcali polgármester, Gálné Jáger Márta, a Somogyi Honismereti Egyesület elnöke, és Puskás Béla, a Somogyi Temetkezési Kft. ügyvezető igazgatója.

FOTÓ: DR. HEGEDŰS GYÖRGY

Népszerű előadássorozat helyszíne időről időre a kaposvári püspöki székház, ahol Az egyház Arca címmel osztják meg gondolataikat a meghívott vendégek. Legutóbb dr. Székely János szombathelyi megyés püspök az ökumenikus párbeszéd jelentőségéről beszélt. Számos gyerekkori, családi élmény felevenítése mellett egyebek mellett azt nyomatékosította: sokat tanulhatnak egymástól katolikusok és protestánsok, s nem azért gyűjtötták bennünk a fényt, hogy azt véka alá rejtjük. Székely János vallja: az ökumené nem egy emberi kompromisszumokból álló tárgyalássorozat, hogy békét kösünk, hanem egy természetfölötti folyamat az egész kereszténység számá-

Az Egyház Arca

ra, melynek lényege: újra, új módon, mélyebben hallgatni Jézusra.

Márciusban középiskolás fiatalok számára Ipszilonzé – a digitális nemzedék címmel a Shoeshine Alkotó közösség tagjai lesznek a vendégek, május 27-én 17 órakor pedig Nők az Egyházban, nők a Bibliában

címmel A pap és a nő című kötet utóéletéről esik majd szó. Varga László megyéspüspök mellett Körösiné dr. Merkl Hilda, nyugalmazott gimnáziumigazgató, műfordító és dr. Magyar Balázs pszichiáter lesz az est vendége.

Köbe vésték a védőszent, Árpád-házi Szent Margit nevét

Arany Rózsafüzér-díj dr. Vörös Klárának

SZÖVEG: L. S.

FOTÓ: KOVÁCS TIBOR

Akaposvári Szent Margit-templomban hosszú évek óta hagyomány, hogy Arany Rózsafüzér-díjjal ismerik el azon személyek munkáját, akik nagy szeretettel és hűséggel végzik szolgálatukat. Az idei díjazott dr. Vörös Klára Ilona, az irodalomtudományok doktora, a Kaposvári Egyetem Apáczai Csere János díjas tanára, aki a templombúcsú kapcsán tartott ünnepi szentmisén nagy taps közepette vette át a díjat. Dr. Rumszauer Miklós plébános, a díjalapító méltóságában kiemelte: a kitüntetett azon túl, hogy egyetemi docens, a képviselőtestület és a templomi kórus tagja, zseniá-

lis hitoktató és fantasztikus ötletgazda. Egyes templomi rendezvényeken maga is előad, és számos elképzelés kitalálója és megvalósítója – így evangelizálva gyerekeket, felnőtteket, keresőket. Az Arany Rózsafüzér-díj egyébként egy láncon lévő rózsafüzér-gyűrű, amelyet minden kitüntetett egy évig őrizhet, s ezt használva mondhatja a kedvelt imádságot, a szentolvasót.

Ezen a misén a templom plébánosa leplezte és megkoszorúztta azt a táblát is, amelyet az egyházközség védőszentje, Árpád-házi Szent Margit halálának 750. évfordulója emlékére készítettetek – továbbra is kérve közbenjárását.

A kitüntetett

